

Kapitola č. 28: Zemřeš

Blížil se ke sklepení a s každým krokem cítil čím dál tím větší chlad a zvláštní, nechutný zápach. Samozřejmě, ve vzduchu se vznášel hnilobný pach tlející krve a plísně, ale to nebylo nejhorší. To, co ho skoro až paralyzovalo, byl ten strach, který tu zůstal, nevěděl, jak dlouho už. V místech, kde lidé děsem často i přišli o rozum, často zůstalo něco neidentifikovatelného.

Něco hroživého.

Zatřásl hlavou a pokusil se urovnat si myšlenky. Nadával si, že teď, když na soustředěnosti záleží vše, se není schopný koncentrovat. „Blbe. Blbe. Blbe,“ odříkával rytmicky do zvuků odkapávající vody. Lara by mu asi řekla, že je le-mozek-microscopic, nebo něco podobného. Zasmál se té myšlence, to by jí bylo dost podobné. Lady Sarkasmus sama o sobě.

Lara...

Jak si uvědomil, na co vlastně myslí, veškerý smích ho přešel. Samozřejmě. Ten hajzl Nephilim. „Vztek je energie.“ zamumlal a tasil Boran-X. Jak se to psalo v deníku, co mu odkázal jeho otec? *Jen právoplatný dědic Lux Veritatis bude znát jméno místa, kde hledat chrám...doufám, že to budeš ty, synu...* zavrtěl hlavou. Byl tu další chrám, nebo jeho otec mluvil o tom Pražském? Vždyť ten ani hledat nemusel...

Náhle uslyšel Karla. Mluvil tiše a přerývaně. „...myslíš, že je to trik? Iluze?“ Ticho prořízlo pohrdavé zachechtání.

Nakrčil obočí. „Co se to tu do hajzlu...“ Kopl do dveří a vešel dovnitř. Tedy, spíš vklopýtal, protože dveře držely lépe než čekal, a naražená noha ho pěkně bolela. Na bolest ovšem záhy už zapomněl, pohled upoutal velký, kamenný oltář, na kterém ležela...

„Laro!“ vykřikl a hnal se k oltáři. Dotkl se její tváře. Byla ledová.

Zoufale se snažil jakkoliv si dokázat že není mrtvá, že ji nezklamal. Jenže čím víc se snažil, tím bledší a chladnější byla. Chraptivé opakování „Ne...ne...ne!“ pomalu ustávalo a přešlo v mnohem tišší, skoro až zahanbené vzlyky.

Náhle přestal. Ano, byla ledová a jako hadrová panenka. Ale něco tu bylo. Něco nepřírozeného. Pořádně si ji prohlédl a jeho pohled upoutal předmět na jejím krku.

„Medailon!“ zasyčel. Takže její duši pohlcoval tenhle odporný amulet. Rychle poodešel od jejího těla, potácel se a zakrýval si hlavu rukama. Konečně zlomený, po těch všech letech. Nebo tak to alespoň mohlo vypadat. Vyvolával v sobě poslední zásobu sil. Chvilí tak setrval, mobilizoval vše, co měl k dispozici. Pak, s výkřikem, co se rozlehl po celém sále, přešel do Far-see.

A ona tam byla. Bojovala, jak by od ní čekal, její duše neopouštěla tělo dobrovolně, tahle už věděla, jak se bránit. Vzдорovala blyštivému proudu, který její duši strhával do medailonu, přesto už se do něj alespoň trochu nořila, kotník její pravé v něm už vězel. Vypadalo to, že jí brzy dojdou síly.

Jeho první reakce byla, že po ní hmátl, aby jí pomohl, ale moc medailonu to nedovolila – nenechala ho, aby se k ní vůbec ve své nehmotné formě přiblížil. Napřáhl ruku a vyslal k ní

telekinetický poryv. Viděl na její tváři překvapení a pak vyčerpaný úsměv, tak vděčný, že to snad ani nebyla pravda. Pomyslným lanem omotal její zápěstí a kotníky, přitáhl ji k sobě.

Duše byla pryč z těla, nemohla tam ani zpátky. Ale důležité bylo, že se neztratila v temných hlubinách medailonu. Odtamtud už nebyl návrat.

Postavila se vedle svého těla, dívala se na něj a natáhla ruku, jako kdyby ho chtěla pohladit po tváři. Najednou ale zbledla a se zděšeným výrazem ukázala za něj. Otočil se a...

...Far-see ho opustilo. Lapal po dechu a když se otočil, pochopil, proč Lara byla tak zděšená.

Anne stála na konci místnosti, bez hnutí, jako skutečná zombie. Tedy, to bylo před pár sekundami. Teď otevřela oči a nebylo v nich nic lidského – zelené světlo prozářilo příšeří kolem ní jedovatým odstínem a ona se pomalu, sípavě nadechla.

„Zábavné, není-liž pravda?“ ozval se Karel zpoza jednoho sloupu. Usmíval se. „Mysl smrtelníků se zlomí tak snadno, když ji dovedete správně využít.“ Pohlédl směrem k Anne a ona se šouravým krokem vydala ke Kurtisovi.

„Využít?“ zašeptal lovec démonů a nevěřícně sledoval to monstrum, co se k němu blížilo.

„Ano...prakticky ano,“ ušklíbl se Nephilim. „Je snadné zasít do vzpomínek trochu nenávisti vůči nějaké osobě. Stačí vzpomínka...jediná nenávistná vzpomínka...a já přitom mohl zařídit, že tě v tomhle stavu nenávidí, i když jsi nic neudělal.“

„Ten dvojník, že.“ otočil se Kurtis. „Takhle jsi to zařídil. Tobě nešlo o to ji přetáhnout na svou stranu. Tys chtěl, aby mě alespoň na moment nenáviděla.“

Znovu ten úšklebek. „Chytré, skutečně chytré, na člena Lux Veritatis...ale teď...“ Anne se znovu pohnula. S prázdným výrazem v zelených očích se blížila ke Kurtisovi a sípavým hlasem prohlásila:

„Zemřeš.“